

FEBRUARI

- Hoe was het vandaag op je werk? Je ziet er moe uit, heb je veel vergaderingen gehad?

Maaike kon aan het gezicht van Arno zien dat hij vandaag geen goede dag op zijn werk had gehad. Ze maakte zich zorgen, was hij misschien niet meer zo tevreden over zijn baan?

- Pfff, de trein had vertraging en daarom kwam ik vanmorgen te laat. Dat vond de bankdirecteur niet zo leuk en hij zei dat het al de derde keer was deze week. Maar ja, ik kan er toch niets aan doen dat de trein te laat komt?

Maaike wist natuurlijk best dat de trein niets met zijn te laat komen te maken had. Arno kwam vaak te laat, en dat kwam niet door de vertraging van de trein maar doordat hij altijd te laat opstond. Hij was geen ochtendmens, hij vond het moeilijk om 's morgens op tijd op te staan, hij hoorde zijn wekker nooit en ja, dan kwam hij dus te laat. Vreemd eigenlijk, iemand die zo graag alles van tevoren wil plannen en reserveren, altijd de agenda bij zich heeft, nooit wil improviseren en dan toch zo vaak te laat komt. Een bijzondere combinatie, vond Maaike.

- Ach, als je je werk maar goed doet, dat is toch het belangrijkste? Af en toe te laat komen is niet zo erg, hoor. Het gaat erom dat het werk goed wordt gedaan, dat zeg ik ook altijd tegen mijn collega's in het museum.

Arno was blij met deze reactie van Maaike. Hij hield veel van Maaike, zo'n geweldige vrouw en zo lief voor hem. Ze probeerde hem altijd te helpen en dat vond hij fijn. Hij wist natuurlijk ook wel dat Maaike niets geloofde van die vertraging van de trein. Dat excuus gebruikte hij veel te veel en de treinen hadden de laatste tijd bijna geen vertraging meer.

- Ja, op het werk ging het goed, dat denk ik tenminste. Ik moest de balans van het afgelopen jaar opmaken en dat heb ik zonder fouten gedaan. Maar ik weet niet of ik dit werk de komende jaren wil blijven doen, ik vind mijn collega's niet meer zo leuk en ik vind het werk zelf de laatste tijd ook niet meer zo leuk. Ik heb er een beetje genoeg van!

Dat was altijd de typische opmerking van Arno in februari. Elk jaar in de tweede of derde week van februari begon hij over zijn werk te klagen. Een soort Blue Monday maar dan een maand later in zijn geval. Het is bekend dat februari een deprimerende maand is, de dagen zijn nog zo donker, het is koud en het lijkt alsof de lente nooit wil komen. Maaïke wist precies hoe ze daarop moest reageren:

- Natuurlijk, als je je werk niet meer zo leuk vindt dan moet je iets anders gaan zoeken. Dat is een goed idee: een andere job, misschien iets heel anders in een andere sector, waarom niet? Ik wil je graag helpen. Of wil je een extra studie of cursus gaan volgen?

Arno had eigenlijk geen antwoord op zulke concrete vragen. Hij wist op dit moment gewoon niet wat hij wilde. Ander werk? Waar dan? Hij werkte al tien jaar bij deze bank en wat kon hij anders? Iets gaan studeren? Ja, dat is makkelijk gezegd maar hij had gewoon geen idee, geen ambitie, geen energie, geen zin, niets. Dus hij bromde maar wat:

- Ik zal eens nadenken, nu weet ik het niet zo goed. Ik ga me oriënteren, ach, mijn werk valt wel mee. Alleen vandaag was het niet meer zo fijn, het werk viel vandaag een beetje tegen. Maar morgen is het waarschijnlijk weer anders, we zien wel.

Maaïke had dit antwoord van Arno min of meer verwacht. Hij was in februari wel vaker negatief over zijn werk en andere dingen. Maar deze keer was er toch iets anders in het antwoord van Arno, ze merkte dat Arno een andere toon had. Het antwoord klonk anders dan vorig jaar of twee jaar geleden, bijvoorbeeld. Zou hij zijn leven dan toch willen veranderen? Maaïke wist het niet.

En zo ging de maand februari voorbij.